

Sygn. akt IX W 377/17

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08 marca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Wojciech Kottik

Protokolant: st. Sekr. sąd. Jolanta Jarmołowicz

w obecności oskarżyciela publ. P. S.

po rozpoznaniu w dniu 08 marca 2017 r. sprawy

T. B. (1)

syna A. i D. z domu K.

ur. (...) w I.

obwinionego o to, że:

w dniu 05 lutego 2016 r., o godz. 10⁽¹⁵⁾ w O. na ul.(...) zaparkował w odległości mniejszej niż 10 m od skrzyżowania czym naruszył porządek w komunikacji

- tj. za wykroczenie z art. 97 kw,

ORZEKA:

I. obwinionego **T. B. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. **97 kw** skazuje go na **karę 150,- (sto pięćdziesiąt) złotych grzywny;**

II. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwalnia obwinionego od kosztów postępowania i opłaty.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

W dniu 05 lutego 2016 r., ok. godz. 10¹⁵ strażnicy Straży Miejskiej w O. patrolując rejon S. w O. zauważyli pojazd marki M. o nr rej. (...), który był zaparkowany w obrębie skrzyżowania ulic (...) prawym bokiem pojazdu na chodniku wzdłuż ulicy (...). Podczas wykonywanych przez strażników czynności w pobliżu tego pojazdu do interweniujących podszedł mężczyzna, który stwierdził, że jest kierowcą tego pojazdu. Mężczyzną tym okazał się obwiniony T. B. (1). Za stwierdzone naocznie wykroczenie strażnicy na obwinionego nałożyli mandat karny w kwocie 300,- złotych. Jednocześnie pouczyli go o prawie do odmowy jego przyjęcia, co skutkować będzie skierowaniem do Sądu Rejonowego wniosku o ukaranie. Obwiniony skorzystał z tego prawa i odmówił przyjęcia mandatu karnego. Odmówił również wypełnienia oświadczenia o wskazaniu adresu dla doręczeń w kraju, wobec czego dalsza korespondencja była wysyłana na ustalony przez oskarżyciela adres przy ul. (...) w O..

(dowód: notatka urzędowa k. 1-1v, 4-4v zdjęcia miejsca zderzenia k. 5, wydruk z systemu (...) k. 6; zeznania świadków M. O. k. 24v, 85T. M. k. 3, 85v)

Obwiniony prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy nie stawił się na nią. Przysłał usprawiedliwienie, w którym powołując się na pilne sprawy zawodowe jako przyczynę nieobecności, wniósł o przeprowadzenie postępowania pod jego nieobecność. Dołączył również oświadczenie w którym nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień.

(oświadczenie k. 83)

Sąd zważył, co następuje.

Wprawdzie obwiniony nie złożył przy obu rozpoznaniach niniejszej sprawy formalnych wyjaśnień w niniejszej sprawie, to jednak odnosząc się do stanowiska jakie zawarł w pisemnych motywach apelacji od wyroku jaki zapadł przy pierwszym rozpoznaniu tej sprawy należy stwierdzić, że argumenty te należy uznać za nietrafne. Zdaniem Sądu nieprzyznanie się przez obwinionego do winy jest jedynie wyrazem niezrozumienia lub złej interpretacji podstawowych przepisów Prawa o ruchu drogowym i stanowi wyraz przyjętej przez niego linii obrony zmierzającej do uniknięcia odpowiedzialności za popełnione wykroczenie. Podstawowy i praktycznie przesądzający dowód w tej sprawie w postaci zdjęcia wykonanego przez interweniujących strażników obrazujący usytuowanie pojazdu obwinionego w momencie zdarzenia niezbicie wskazuje, że pojazd kierowany przez T. B. był zaparkowany na skrzyżowaniu. Ustawiony jest on bowiem kołami prawego boku na chodniku wzdłuż ulicy (...), przy czym jego tył stoi w taki sposób, że przekracza linię z kostek brukowych innego wzoru ułożoną w poprzek ulicy (...) stanowiącą przedłużenie lewej (patrząc w stronę Z.) krawędzi chodnika ulicy (...). Zgodnie z definicją skrzyżowania zawartą w art.2 pkt.10 ustawy Prawo o ruchu drogowym skrzyżowanie to przecięcie w jednym poziomie dróg mających jezdnie, ich połączenie lub rozwidlenie, łącznie z powierzchniami utworzonymi przez takie przecięcia. W realiach niniejszej sprawy skrzyżowanie ul. (...) z ul. (...) stanowiło przecięcie nie tylko jezdni tych ulic, ale również ich chodników, bo te, zgodnie z definicją drogi (art. 2 pkt 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym) stanowią jej element składowy. Tym samym przedłużenie linii wyznaczonej przez lewą krawędź chodnika ul. (...) stanowiło zewnętrzną krawędź tego skrzyżowania, którą niewątpliwie przekraczał pojazd obwinionego, parkując przynajmniej częściowo w obrębie tego skrzyżowania.

Sąd uznał, że zeznania przesłuchanych w tej sprawie świadków – strażników Straży Miejskiej są logiczne, zbieżne i konsekwentne, tworzące komplementarną całość z pozostałym zebrany materiał dowodowy.

Co więcej, wypowiedzi tych świadków znajdują potwierdzenie w notatce urzędowej sporządzonej przez jednego z nich bezpośrednio po wykonanych czynnościach służbowych, wskazując jednoznacznie na przyczynę wylegitymowania sprawy wykroczenia oraz zawierającej dokładny zapis, jakiego sformułowania i słowa z jego strony były wypowiedane, w obecności strażników miejskich.

Sąd uznał wskazaną notatkę urzędową za wiarygodną i dał jej wiarę. Została ona sporządzona przez funkcjonariusza przeprowadzającego interwencję, bezpośrednio po jej przeprowadzeniu, zatem zawiera także szczegóły zdarzeń, które do czasu składania zeznań mogły zatrzeć się już w jego pamięci. Podobnie Sąd uznał, że zarówno zdjęcie jak i wydruk z Miejskiego Systemu Informacji Przestrzennej są wiarygodnymi dowodami nie budzącymi żadnych wątpliwości.

Reasumując, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w pełni potwierdza zawinienie obwinionego w zakresie popełnienia zarzucanego mu wykroczenia z art. 97 kw, którego dopełnieniem jest przepis art. 49 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym. Przepis ten zabrania parkowania pojazdu nie tylko na skrzyżowaniu ale również w odległości mniejszej niż 10 metrów od niego. Gdyby z jakichś powodów uznać, że są wątpliwości, czy faktycznie pojazd obwinionego był zaparkowany bezpośrednio na skrzyżowaniu to takich wątpliwości nie ma co do tego, że zaparkowany był on bliżej niż 10 metrów od niego.

Jako zupełnie niezrozumiały należy uznać argument obwinionego, że miejsce w którym doszło do tego czynu nie stanowi skrzyżowania bowiem jest oczywiste, że przecięcie ulic (...) z ul. (...) wypełnia kryterium określone we wskazywanym wyżej przepisie art. 2 pkt 10 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Przy wymiarze kary Sąd wziął pod uwagę, jako okoliczności obciążające postawę sprawcy w momencie kontroli i w pismach procesowych, która niewątpliwie wskazuje nie tylko na głęboką nieznajomość podstawowych zasad ruchu drogowego ale i brak gotowości na przyjmowanie rzeczowych i logicznych argumentów. Inną okolicznością obciążającą jest uprzednia karalność za wykroczenie w ruchu drogowym.

Sąd nie dopatrył się po stronie obwinionego natomiast żadnych okoliczności łagodzących.

Uwzględniając powyższe okoliczności, Sąd skazał obwinionego na karę grzywny jak w części dyspozytywnej wyroku.

Wymierzona kara jest adekwatna do stopnia zawinienia i odpowiada wymogom kary w zakresie prewencyjno – wychowawczego oddziaływania.

Sąd związany poprzednim rozstrzygnięciem w sprawie nie obciążył obwinionego kosztami postępowania i opłatą